

Cântec și izvor-Ardealul

Ioan Daniel

Ne-ntrecut este Ardealul
În izvoare și-n povești
Peste casă iată malul
Pe brațe tu să-l primești

Căci Ardealu i-un destin
Peste ape și-un izvor
E un cântec mai deplin
Ce-ți absoarbe al tău dor

Pus în cumpăna albastră
E un strigăt înspre stele
Aici în viața noastră
Să te astâmperi azi din ele

Nu-i nimic fără lumină
Nu-i nici zbor acum spre nori
În mireasma ta senină
Ce-ți deșteapt-ai tăi fiori

Iat-Ardealul cum privește
De la Cluj de la Brașov
Și cu picuri zugrăvește
Ce-i curat și ce e mov

Plasma vie a-nțelepciunii
Este vie în Ardeal
Și-i lansează acum pe unii
Ce n-au chipul stins și pal

Ce frumos Ardealul este
Munți și dealuri și câmpii
E cusut ca o poveste
Și un salt spre veșnicii

Precum este o cetate
Chiar Bălcescu l-a văzut
Un tezaur de departe
Și-un onix necunoscut

Sunt izvoare de lumină
Și de pași și de priviri
Legat astăzi să te țină

Să te scalzi în amintiri

Bistrița și Satu-Mare
Șighișoara și Arad
Bat a vremii noi frunzare
Și la Cluj iată le ard

Stele cad și vin iar stele
Tot Ardealu să-l îmbrace
Tu să ai lumini din ele
Să trăiești cu Domnu-n pace

Azi noapte 7-octombrie 2015